Κυριακὴ Δ΄ Ματθαίου (Ματθ. η΄ 5-13)
9 Ἰουλίου 2006

Ὅταν ἡ ἀνθρώπινη πίστη φθάνει σὲ θαυμαστὰ ὕψη, ὅταν ἐκφράζεται ὡς σταθερὴ πεποίθηση στὶς θεϊκὲς δυνάμεις τοῦ Χριστοῦ, τότε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός θαυμάζει. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη στὴν περίπτωση τοῦ ἑκατοντάρχου τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ὄχι μόνο ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν Χριστό ἀλλὰ ἀκόμη ἀκλόνητη πίστη σ᾽ Αὐτὸν ὅτι μπορεῖ νὰ θεραπεύσει καὶ μόνο διὰ τοῦ λόγου Του.

Καὶ τὸ σπουδαῖο εἶναι πὼς ὁ ἑκατόνταρχος δὲν εἶναι Ἰουδαῖος ἀλλὰ ἐθνικός. Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, πὼς μιὰ τέτοια πίστη μονάχα στοὺς ἐθνικοὺς ὑπῆρχε. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι δίχως σημασία. Ὁ δὲ Ζιγαβηνὸς σχολιάζοντας τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναφέρει σχετικά: «Ἐθαύμασε (ὁ Χριστὸς) γιὰ τὸ γεγονὸς πὼς ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος (ὁ ἑκατόνταρχος), ἂν καὶ δὲν ἦταν Ἰουδαῖος μήτε γνώριζε τὶς σχετικὲς γραφές, ἐντούτοις πολὺ γρήγορα καὶ εὔκολα ἐπίστευσε».

Ἀκούγοντας τὸν λόγο τοῦ ἑκατοντάρχου ὁ Χριστός, ποὺ ἐξέφραζε τὴν ἀναξιότητά του νὰ τὸν δεχθεῖ στὸ σπίτι του, καὶ ὅτι, ὅπως αὐτὸς ἐξουσιάζει κάποιους ἄλλους καὶ τοὺς δίνει ἐντολὲς καὶ ἐκτελοῦνται, τὸ ἴδιο θὰ μποροῦσε νὰ κάνει κι ὁ Χριστός. Θαυμάζει γιὰ τὴν ὁλοκληρωμένη καὶ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου πίστη του.

«Ὅταν δὲ ἄκουσε τοὺς λόγους ὁ Χριστὸς ἐθαύμασε καὶ εἶπε σ᾽ ἐκείνους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι οὔτε μεταξὺ τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ βρῆκα τόσο μεγάλη πίστη».

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν θαυμάζει μιὰ τέτοια πίστη, ὅπου καὶ ἂν τὴ βρεῖ, ὅπως ὅμως θαυμάζει καὶ τὴν ἀπιστία. Ὅταν ἦλθε στὴν πατρίδα Του, ἡ ἀπιστία τῶν κατοίκων «ἐμπόδιζε τὴν ἐνέργεια τῆς θαυματουργικῆς Του δυνάμεως ... καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα θαύματά Του».

Ἀντιλαμβανόμαστε ὅμως πὼς ὁ Χριστὸς δὲν θαυμάζει γιὰ κάποιο ἐπίτευγμα ἢ μεγάλο ἔργο, γιὰ τὴν ἐπιστήμη ἢ τὴν τέχνη, τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα ἢ τὰ δυνατὰ χέρια. Μὰ θαυμάζει γιὰ τὸ γεγονὸς τῆς πίστεως, ποὺ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ μᾶς ἀνεβάζει στὸν οὐρανὸ ἢ νὰ μᾶς κατεβάζει στὸν Ἅδη.

Ἐτοῦτο δὲ τὸ γεγονὸς τῆς πίστεως δὲν μαντρώνεται σὲ τείχη ἀνθρώπινα, μήτε

μπαίνει σὲ σχεδιασμοὺς ἐγκοσμίους, ἐπειδὴ εἶναι δρόμος μὲ οὐράνια προοπτική. Δὲν ἀποκλείει κάποιους, ἐνῶ δῆθεν ἄλλους εὐνοεῖ, ἀφοῦ ἡ πίστη γεννιέται, ἀναπτύσσεται καὶ ὑπάρχει σὲ χώρους ἐλευθερίας καὶ προσωπικῆς βούλησης. Καὶ ὅ,τι βρίσκεται ἔξω ἀπ᾽ αὐτὰ τὰ πλαίσια εἶναι δίχως ἠθικὴ ἀξία.

Γι᾽ αὐτὸ ὁ Χριστὸς καλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὅλοι, δίχως διαχωρισμοὺς ἐθνικοὺς, φυλετικοὺς, κοινωνικούς. Καὶ στέλνει τὸ μήνυμά Του πρὸς πᾶσαν κατεύθυνση, κατὰ τὸν λόγο τοῦ προφήτου Μαλαχίου: «ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν τὸ ὄνομά μου θὰ δοξάζεται μέσα στὰ ἔθνη. Καὶ σὲ κάθε τόπο θὰ προσφέρεται θυμίαμα εἰς τὸ ὄνομά μου καὶ θυσία καθαρά, γιατί εἶναι μεγάλο τὸ ὄνομά μου μέσα στὰ ἔθνη, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ».

Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, τονίζει ὅτι ὁ Χριστὸς διαβεβαιώνει τοὺς Μαθητές Του καὶ ὅλον τὸν κόσμο πώς, «πολλοὶ σὰν τὸν ἑκατόνταρχο θὰ ἔλθουν ἀπὸ ἀνατολὴ καὶ δύση, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ θὰ παρακαθήσουν ... μαζὶ μὲ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακὼβ στὴν βασιλεία Του».

Θὰ γίνουν δεκτοὶ ὅσοι ἀναγνωρίζουν καὶ πιστεύουν στὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐξουσία Του ἐπάνω στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν κόσμο. Θὰ κριθοῦν ἄξιοι τῆς δικῆς Του ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης, προηγούμενοι ἐκείνων ποὺ θεωροῦσαν τοὺς ἑαυτούς τους ὡς ἐκλεκτούς.

Ἔτσι, ὁ Χριστὸς θὰ οἰκοδομήσει τὴν Ἐκκλησία Του ἐπάνω στὴν ἀκλόνητη πίστη τῶν ἀνθρώπων. Ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅποιοι κι ἂν εἶναι αὐτοὶ καὶ ὅπου κι ἂν βρίσκονται. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἑνώνει δὲν εἶναι ἐγκόσμιο, παροδικό. Εἶναι τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μένει ἀναλλοίωτο, τὸ ἴδιο, ἐπειδὴ σήμερα καὶ στοὺς αἰῶνες ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ αὐτός.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, θαυμάζουμε τὴν πίστη τοῦ ἑκατοντάρχου τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου· καὶ τὸν σταθερὸ βηματισμό του πρὸς τὸν Χριστό. Δὲν ἀμφινταλαντεύεται, μήτε ἀμφιβάλλει ὅπως κάποιοι ἄλλοι. Ἀλλὰ ἐκφράζει ἀπόλυτη καὶ εἰλικρινῆ ἐμπιστοσύνη σ᾽ Αὐτόν· καὶ δικαιώνεται καὶ ἀνταμείβεται. «Πήγαινε στὸ σπίτι σου, τοῦ λέγει, καὶ ὅπως ἐπίστευσες, ἔτσι ἂς γίνει σὲ σένα».

Ἐμεῖς ὅμως στὴν ἐποχή μας, βιώνουμε τὴν στέρηση τῆς ἐμπιστοσύνης στὸν ἑαυτόν μας καὶ τὸν συνάνθρωπο. Βιώνουμε πρὸ πάντων τὴν ἔλλειψη πίστεως πρὸς τὸ Θεό. Καὶ ἔτσι προσφέρουμε τοὺς ἑαυτούς μας ξένους καὶ ἀνέστιους, ἔξω ἀπὸ τὸν φυσικὸ χῶρο, ποὺ εἶναι ἡ κοινωνία μὲ τὸ Θεό.

Θὰ καταλάβουμε κάποια στιγμὴ τὸ λάθος μας; Θὰ διορθώσουμε τὸν βηματισμό μας; Θὰ ἀνοίξουμε διάπλατα τὶς ὑπάρξεις μας στὸ χῶρο τῆς πίστεως στὸ Χριστό; Ἂν τὸ κάνουμε, ἔχουμε διασφαλίσει τὴν σωτηρία μας. Γιατὶ ὁ Χριστὸς τὸ διαβεβαιώνει συνεχῶς: «πήγαινε στὸ δρόμο σου μὲ εἰρήνη, γιατὶ ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε!».

Ἀρχιμ. Ν.Π.